

positivt. Og at det var positivt, var det, som Venstre maatte kræve, naar vi i det hele taget skulle sige: nu begynder der en ny Tid med Hensyn til disse Spørgsmaals Løsning. Vi maatte da kræve et positivt Program, men dette har den ærede Forsvarsminister slet ikke stillet op. Han har i denne Henseende talt noget om, at han synes ikke saa godt om Fæstningen. For det første er den bleven til paa en daarlig Maade. Ja, Herre Gud, det have vi hørt saa tidt, saa det er der ingen, som forundrer sig over. Og for det andet faar man ogsaa Indtrykket af, at saadan nogen stor Tro til Fæstningens Brugelighed eller Nytte har den ærede Konseilspræsident egentlig ikke. Men saadan bestemt at tage Stilling imod den er han dog heller ikke parat til endnu. Med Hensyn til Udgifterne til Forsvarsvæsenet erklærede den ærede Forsvarsminister, at han ikke havde noget imod, at disse gik ned. Nej, det manglede skam bare, at han havde noget imod *det*; det er der jo i Grunden ingen, som har, ikke en Gang Højre har noget derimod, Højre vilde saamænd ogsaa gerne have disse Udgifter ned, Højre maa jo ogsaa være med til at betale disse Udgifter, ogsaa ret klækkelig, det kan ikke nytte noget at sige andet. Og det er ganske sikkert, at selv ude omkring i Højre er man for Resten kommen omtrent lige saa langt, som den ærede Konseilspræsident nu er kommen; i Virkeligheden er Højres Begejstring for Fæstningen kølnet grumme meget; man er af en vis Honnørfølelse, af Hensyn til den Rus, man hidtil har været i i denne Henseende, nødt til at stramme sig lidt op og holde Ørene stive, om jeg saa maa kalde det. Men hvis man nu begyndte forfra, er det ikke sagt, at man kunde faa Højre til at danse Fæstningsdansen anden Gang, selv om man strøg paa Fiolen og sendte Officerer ud med glatte Talemaader og samlede Damerne til Forsvarsbal i de bedste Toiletter, det er ikke sagt, at det hjalp for Øjeblikket. Højre har i Virkeligheden arbejdet sig hen imod den ærede Forsvarsminister. Han er bleven noget usikker med Hensyn til sin Stilling, og Højre er i Grunden ogsaa blevet noget usikker.

Den højtærede Konseilspræsident udtalte ogsaa, at det, der nu skulde ske, var, at nu skulde man bøje sig hen imod hinanden — det var hans egne udtrykkelige Ord i Gaar —, det var ikke om at gøre at udføre det efter enkeltes Ønsker og Villier, man skulde se at bøje sig sammen. Det bøjer sig ganske godt allerede!

Og om Bøjningen kan føres saa langt, at den bliver ført til en Forening, er noget. som Tiden vil vise, vi andre komme jo til at se paa, hvorledes Udviklingen kommer til at gaa for sig. Men dette er for os ikke et Forsvarsprogram, at nu skulle Anskuelserne bøje sig sammen til en Løsning af Forsvarssagen. Det, vi maa kræve som mindste Maal, som allermindste Maal, og det, som jeg er overbevist om, vi ville faa hele den danske Befolkning til at samle sig om, er dette, at vi kræve, at den civile Forsvarsledelse vil kalde sig Venstre, at den vil sige: vor Gerning, vort Arbejde skal være i Retning af med alle vore Kræfter at skaffe en Forsvarsordning til Veje, som udelukker Københavns Befæstning som Led i Forsvarsplanen, og som skaffer en virkelig Nedgang i de militære Udgifter, ikke med Hundrede Tusinde, men med nogle Millioner Kr. Det er efter min Mening det mindste mulige, som nogen Venstremænd kan slaa sig til Taals med, naar der overhovedet skal være nogen Tanke og Mening i den Ting, og i et Ministerium forlanger man, at der skal være Tanke og Mening. At den ærede Konseilspræsident ikke holder af Fæstningen, og at han ikke har noget imod, at Militæruddgifterne gaa ned, kunne vi virkelig ikke nøjes med. Det kan en Præst eller Urtekræmmer klare sig med, men det er ikke nok for en Konseilspræsident, allermindst for en Mand med en ny Portefeuille, der skulde indvarsle en ny Tid med Hensyn til hele Forsvarets Ordning under civilt Styre ved de to Ministeriers Forening. Her kan man ikke nøjes med det, som en privat Mand kan slippe fra det med. Det er altsaa det, som vi Venstremænd vare berettigede til at kræve, at nu blev der forelagt Partierne i Folketinget et bestemt Program, hvorpaa den ny Minister vilde arbejde, og dette militære Program kunde ikke være mindre end det, jeg nu har sagt. Det kunde udformes stærkere, skarpere og fyldigere, men mindre kunde det ikke være, thi saa var det ingen Ting.

Den ærede Minister siger, at han jo ikke er sagkyndig i de Ting, han maa have lidt Tid til at overveje. Han har Ret i det altsammen, men det er ikke det, det kommer an paa. Det forlanges ikke, at det Arbejde skal gøres, jeg kunde godt sige, hverken i Aar eller til næste Aar. Vi ville give Ministeren den fornødne Tid, vi ville give ham det fornødne Spillerum til Benyttelsen af de Udveje, de Former, den Virksomhed, som er nødvendig for